

Жінка іде в сад

Юрій Тарнавський

Жінка іде в сад,
Бере з собою руки,
приладдя, подібне до своїх кінцівок,
торкається скель, які
минає, немов з кущів,
струшує з них краплі,
неподільні, як непаристі числа,
зачіпляється частинами тіла
кущів, блискучих від дощу,
як скелі, з гострими боками, що не гнуться,
грунт сягає її легенів,
і вона забуває, що мусить дихати.

Вона заглядає під власну тінь,
розхиляє очі, як кущики трави,
квіти, як кров, капають
з її чола чи пальців,
і вона не бачить, як її тулуб
падає в той час
у білу яму неба,
що над нею.